Alle verdens fædre

Åh, hvor er det dejligt at se disse malerier af fædre med små børn.
Enhver mand, der har oplevet at stå med et lille barn i hænderne, husker de øjeblikke af euforisk lykke kombineret med indædt beskyttertrang. Hvor vidunderligt og skrøbeligt, livet er.

Karin Bachs portrætter virker som snapshots af de mest intime øjeblikke, man kan forestille sig. En symbiotisk forbindelse med et andet væsen så tæt, at disse fædre næsten ikke ænser, at de bliver portrætteret.

Udgangspunktet er unikt. Karin Bach har valgt at vise mænd fra bogstaveligt talt hele verden. Vi ser sydeuropæere, amerikanere, englændere, inuitter, indere, indfødte amerikanere, asiater og afrikanere. De ydre forskelle i tøjstil og frisure er tydelige. Det, der forener dem, er den uforlignelige glæde, det er at være nybagt far. Nogle ser stolte ud på os, andre holder barnet tæt ind til sig med lukkede øjne, mens andre igen er skvattet i søvn lige så udmattede som den lille.

Karin Bachs malerier virker alle friske og umiddelbare, som er de skabt på få minutter. De af os, der er vant til at betragte portrætter fra kunsthistoriens store mestre, kan imidlertid genkende det store arbejde, der er lagt for dagen i hvert eneste billede.
Noget af det kan man se med de samme. De mange lag af maling, der er med til at give glød og fylde til kompositionen. Karin Bach starter med at definere grundtonen, mørke farver overfor lyse, kolde overfor varme, mætte overfor umættede. I det færdige billede spiller dynamikken mellem komplementærfarver en altafgørende rolle. Kontrasten mellem gult og violet ser vi ofte. Det subtile spil mellem den rolige lilla farve og den udadvendte og imødekommende gule. De store grundliggende og tydelige farvekontraster går igen, når man zoomer ind på de enkelte detaljer, som betragter man et fraktalmaleri. Man fornemmer virkelig den store indsats, Karin Bach har lagt for dagen. Noget, der gør det ekstra imponerende, er at det hele virker levende og funklende.

Alt er dog ikke et spørgsmål om teknisk kunnen. Et portræt skabt af en kunstner med den bedst tænkelige håndværksmæssige kunnen vil virke underlig dødt, hvis den følelsesmæssige indlevelse mangler. Der skal mere til end teknisk brillans. Når Rembrandt, Velázquez, Rosalba Carriera, van Gogh og alle de store portrætmalere med rette er så berømmede, som de er, hænger det sammen med, at de er i stand til at finde personligheden og sjælen i den portrætterede. Det, der gør dem unikke som mennesker med alle de glæder og sorger, de indeholder.

Karin Bachs portrætter virker så indbydende, levende og rørende, fordi hun interesserer sig for alle disse lykkelige fædre. Som er hun i stand til at se direkte ind i den enkeltes hele personlighed. Det kræver empati. Det kræver kærlighed. Det er derfor, disse malerier er så rørende, som de er. De rammer os, mænd som kvinder, unge som gamle. Giver varme om hjertet og en klump i halsen.

Tom Jørgensen, redaktør af Kunstavisen, indehaver af Eikon Kunstformidling